

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Tư ngày 27/10/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 686

“PHẬT DẠY TA, KHÔNG PHẢI DẠY NGƯỜI KHÁC”

Khi chúng ta tiếp nhận giáo huấn của Phật, khi đọc Kinh sách, những lời giáo huấn của Phật trong Kinh là dạy chính ta, chứ không phải dạy ai khác. Chúng ta cảm nhận đó là lời dạy chính mình thì mới thật làm và làm một cách nghiêm túc. Nếu ta cho rằng Phật dạy người khác, dạy người mới tu, dạy người mới học, còn chúng ta là người đã tu học lâu rồi, đó là ý niệm vô cùng sai lầm.

Thái thú Bạch Cư Dị nghe đến danh tiếng, đạo hạnh của Ngài Ô Sào Thiên Sư liền băng rừng vượt suối lên tận núi cao để tìm gặp, mong được tiếp nhận sự uyên thâm nhất của Phật Pháp. Khi đến nơi, ông hỏi: “*Thưa Ngài, thế nào là cốt tủy của Phật pháp?*”. Ông không ngờ Thiên Sư trả lời: “***Đừng làm các việc ác, vâng làm các việc lành, giữ tâm mình trong sạch***”. Thái Thú Bạch Cư Dị không những không vui mà còn trách: “*Tôi trèo đèo lội suối đến đây để nghe những tinh túy của Phật pháp, vậy mà Ngài chỉ nói cho tôi nghe những lời con nít cũng biết!*”. Thiên Sư trả lời: “***Trẻ nhỏ 3 tuổi cũng biết, nhưng lão ông 80 tuổi chưa chắc đã làm được***”. Đây là sự khai thị cho chúng ta, là tâm cảnh của tất cả chúng ta.

Mỗi người học Phật chúng ta cần ghi nhớ: **Chính mình đọa lạc, cũng chính mình giải thoát. Sự đọa lạc hay giải thoát là việc của riêng mình, không liên quan đến người khác. Phật dạy chính chúng ta phải thật làm, người khác có thật làm hay không là việc của họ, không liên quan đến mình.**

Thầy Tịnh Sang ở Tây Ninh thời gian qua đã phát tâm chăm sóc và dạy dỗ một số các con học sinh. Các con khỏe mạnh, thành tích học tập rất tốt, biết nghe lời, ngoan ngoãn, chăm chỉ, biết nhiều kỹ năng làm việc. Hôm qua, Tịnh Sang nói chuyện với tôi rất lâu. Một số người đến nói với chú ấy rằng: “*Anh đã sai lầm! Anh nên trả những đứa trẻ đó về với Bố Mẹ của chúng để lo niệm Phật vãng sanh. Thầy Vọng Tây làm giáo dục là duyên của Thầy, còn chúng ta không có duyên đó!*”.

Họ ngày ngày đi hộ niệm, khuyên người niệm Phật nhưng bản thân không hiểu thảo Cha Mẹ, không quan tâm đến đời nhân xử thế. Gia đình của họ không êm ấm mà rất nhiều chuyện phức tạp. Tôi bảo chú Tịnh Sang nói với họ: “*Kính chúc mọi người thanh tịnh niệm Phật vãng sanh. Tôi nguyện một đời này vì mọi người làm giáo dục, xin một đời này đọa lạc. Đừng ai làm phiền tôi nữa!*”.

Chúng ta làm những việc đáng làm, cần làm, nên làm, vì lợi ích chúng sanh mà làm. Mọi người thấy tôi có bỏ tu không? Tôi có chìm trong danh vọng lợi dưỡng không? Tôi có tự tư tự lợi không? Tôi đã buông xả, đã

gỡ sẵn hết mọi vướng mắc để lúc nào cần ra đi thì ra đi. Có thể lát nữa tôi ra đi, hoặc ngày mai, hoặc năm sau, hoặc 10 hoặc 20 năm sau, tất cả tôi đều phó thác cho Phật A Di Đà. Lúc nào Phật bảo tôi đi thì tôi đi.

Trong buổi học online **“*Học tập chuẩn mực của người xưa để dạy con*”** vào tối thứ Hai hàng tuần, tôi hết sức cảm động khi nghe một chị ở bên Mỹ chia sẻ rằng con trai chị mong muốn đưa giáo dục đạo đức vào nhà trường. Một thanh niên sinh ra và lớn lên trên đất Mỹ mà còn có tư tưởng phát huy văn hóa truyền thống thì rất tuyệt vời. Vì đâu mà bạn ấy có được tư tưởng đó? Tôi đề xướng phát huy Văn hóa Truyền thống, ngày ngày vẫn tu tập, ngày ngày niệm Phật, ngày ngày bố thí, tôi dám chềnh mảng sao!

Từ lúc chưa hình thành những buổi lễ tri ân Cha Mẹ, chưa có những lớp học Văn hóa Truyền thống, chưa có những lớp học để giáo dục các con cho đến tận bây giờ, khi mà các hoạt động đã hình thành và phát triển tốt, tôi có bỏ tu ngày nào không? Trong suốt quá trình học tập 700 chuyên đề vừa qua, ngày nào tôi cũng đúng giờ, không trễ nải. Sau khi đọc bài xong, tôi lạy Phật, niệm Phật, tới giờ thì học tập một cách nghiêm túc. Sau đó tôi đi trồng rau và thu hoạch rau để tặng mọi người.

Chú Tịnh Sang nói: **“*Mỗi ngày chúng con ra vườn rau, cắt rau tặng mọi người thì vui không gì bằng!*”**. Thầy trò họ chỉ ăn rau xấu, mang rau tốt đi tặng người khác. Tôi cũng làm như vậy, tặng cho người rau tốt, còn mình ăn rau xấu hơn. Vậy mà họ nói với chú ấy rằng: **“*Huynh đừng có cho tặng nhiều như vậy! Huynh sống tình cảm quá không được!*”**. Người ta không có niềm vui đó, không có tâm cảnh đó. Thầy Tịnh Sang đã dạy ra những đứa con ngoan hiền như vậy mà họ bảo phải trả những đứa trẻ đó về. Tâm từ bi của họ ở đâu? Họ sống bất chấp, không biết Cha Mẹ là ai, tình người cũng không có thì làm sao trở thành Bồ Tát Tây Phương Cực Lạc!

Họ nói với chú Tịnh Sang rằng: **“*Mai một huynh không vãng sanh thì Thầy Vọng Tây cũng không cứu được ông đâu!*”**. Câu này họ nói chính xác! Phật cũng không cứu được chứ đừng nói là tôi! Muốn cứu chính bản thân mình thì chính mình phải nỗ lực tu hành. Họ tự cho rằng mình đúng, người khác thì xen tạp, đi sai đường. Chúng ta phải nhìn một quá trình dài từ 5 đến 7 năm thì mới có cái nhìn chuẩn xác để không tạo nghiệp cực trọng. Thân niệm Phật mà Cha Mẹ không vui. Thân niệm Phật mà vợ chồng xích mích. Thân niệm Phật mà con cái nghịch ngang tàng. Vậy họ có thể về Thế giới Cực Lạc để trở thành Bồ Tát bất thoái không?

Mấy ngày nay, chúng ta rất đau lòng khi biết đến câu chuyện anh trai giết em gái, sau đó giết luôn cả Bồ Mẹ. Chúng ta có thể ngồi đó để niệm Phật, ngoảnh mặt làm ngơ với xã hội như vậy, mặc cho người trong xã hội như thế nào cũng được hay sao? Chúng ta phát huy văn hóa truyền thống nhưng không bỏ tu. Họ tâm lượng nhỏ hẹp, bất tài vô dụng, dùng câu **“*A Di Đà Phật*”** để lừa người khác. Rõ ràng họ không biết nguyên lý nguyên tắc của nhà Phật mà lại đi khuyên người niệm Phật, chẳng phải là họ đang đi lừa người khác hay sao!

Từ lâu, tôi đã cắt hết những duyên vướng bận. Những gì thuộc quyền sở hữu của mình, tôi đã không còn sở hữu nữa. Tiền để làm những việc tốt, tiền dành cho Ban phiên dịch tôi không hề giữ mà để cho người khác giữ. Tôi chỉ giữ một ít tiền để chi tiền điện, tiền nước hàng tháng. Chúng ta đã đi qua gần 700 đề tài, còn được sống thêm một ngày thì còn học một bài. Sáng nay, tôi có ý niệm: **“*Cảm ơn cuộc đời đã cho ta thêm một ngày*”**

để học Phật!". Họ chuyên tu liệu họ có ý niệm đó hay không? Hãy nghe sâu vào tâm cảnh của ý niệm này! Cuộc đời vô thường, bất an mà chúng ta có thể có thêm một ngày để học Phật thì đó không phải là phước duyên vô cùng tốt hay sao! Cho nên chúng ta phải hết sức cẩn thận, đừng bao giờ làm càn làm quấy, nói càn nói quấy! Nếu không khéo thì phạm vào đại trọng tội. Các con học sinh ở chỗ Thầy Tịnh Sang rất ngoan. Thầy trò ngày nào cũng niệm Phật, lạy Phật. Giờ này Thầy trò họ không nghe pháp ở lớp này vì Thầy đang hướng dẫn trò niệm Phật, vì nghe pháp buổi sáng sớm thì học trò hay bị ngủ gật. Thầy trò họ đang tu mà! Họ không xen tạp, không đi sai đường.

Hòa Thượng nói: "**Khi ta mở cuốn Kinh ra, nhất định phải nên biết: Phật dạy chính chúng ta tu, chứ không phải dạy người khác. Chúng ta phải hiểu rõ tầng đạo lý này**". Chính mình chưa tu được bao nhiêu mà còn lo người khác xen tạp, vậy thì chính mình có xen tạp không? Chúng ta muốn phát huy pháp môn Tịnh Độ thì chính mình phải vãng sanh. Chúng ta ngồi đó niệm Phật vãng sanh thì hàng vạn người sẽ theo mình niệm Phật. Đó là cách tốt nhất để làm ra tấm gương khuyến người niệm Phật vãng sanh.

Chúng ta nghe lời Phật dạy để chính mình thật làm. Nếu chúng ta nghe lời Phật dạy nhưng chính mình không thật làm mà chỉ nói người khác làm thì đó là "*ngâm đờm dãi của người xưa*". Chúng ta phải thật làm! Người khác có chăm chỉ nỗ lực hay không thì không liên quan đến chúng ta. "**Tam Tạng Kinh**", 12 bộ Kinh là chư Phật Bồ Tát dạy cho chúng ta. Chúng ta muốn phát tâm làm đệ tử Phật, muốn tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát thì người khác có học hay không học đều không liên quan đến chúng ta, người khác có làm hay không làm cũng đều không liên quan đến chúng ta. Như vậy chúng ta mới làm được điều mà Lục Tổ Huệ Năng đã dạy: "**Người chân chính tu hành không thấy lỗi thế gian**".

Mười mấy năm qua, mọi người đồng hành cùng tôi và đã thấy những việc làm lợi ích chúng sinh và tự thân tu hành không rời nhau. Chúng ta đã làm những việc lợi ích chúng sanh, rõ ràng chúng sanh được lợi. Ngày xưa Tịnh Sang đi hộ niệm, chứng kiến lúc Cha Mẹ sắp chết rồi con cái mới sám hối Cha Mẹ. Tại sao con cái không sám hối Cha Mẹ từ khi Cha Mẹ còn sống mạnh khỏe? Tịnh Sang đã tổ chức những buổi lễ tri ân, con cháu tri ân Ông Bà, Cha Mẹ rất cảm xúc. Chúng ta đã tổ chức những buổi đại lễ tri ân Cha Mẹ khắp các miền Nam Bắc. Những người con đã nói lời sám hối Cha Mẹ. Xã hội cộng đồng đều thừa nhận, vậy mà những người tu hành lại chống phá! Họ tu hành chưa chắc đã đúng pháp thì lấy tư cách gì để dạy người? Đây là bài học cảnh tỉnh cho chúng ta.

Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã dạy: "**Người chân chính tu hành không thấy lỗi thế gian**".

Hòa Thượng nói: "**Học Phật mà không thành tựu chính là do ở chỗ quan niệm điên đảo, cho rằng Phật dạy người khác chứ không phải Phật dạy mình**". Trong "Kinh A Di Đà", Phật nói: "**Thế giới Tây Phương Cực Lạc đều là Bồ Tát bất thoái**". Vậy thì người sanh về Thế giới Tây Phương Cực Lạc đều là Bồ Tát bất thoái. Trong sáu phép Ba La Mật của Bồ Tát (**Bố Thí, Trì Giới, Nhẫn Nhục, Tinh Tấn, Thiên Định, Trí Huệ**) thì "**Bố Thí**" đứng đầu vì nó làm nền tảng.

“**Bố Thi**” có 4 tầng bậc từ thấp đến cao:

1. **Bố thí ngoại tài, vật ngoài thân**
2. **Bố thí nội tài, bố thí năng lực, sức khỏe của mình**
3. **Bố thí phiền não tập khí của mình**
4. **Bố thí phẩm vị của mình**

Trong lịch sử, có vị Tổ Sư đã nói: “*Đáng nhẽ tôi đạt Thượng phẩm Trung sanh. Nhưng vì tiếp Tăng độ chúng cho nên tôi đã rớt hai phẩm, chỉ còn Trung phẩm Trung sanh*”. Đó chính là các Ngài đã bố thí phẩm vị của mình. Các vị Tổ Sư không dạy chúng ta bố thí phẩm vị nhưng các Ngài đã thực hành bố thí phẩm vị.

CHÍN BẬC VÃNG SANH:

- **Thượng phẩm Thượng sanh; Thượng phẩm Trung sanh; Thượng phẩm Hạ sanh**
- **Trung phẩm Thượng sanh; Trung phẩm Trung sanh; Trung phẩm Hạ sanh**
- **Hạ phẩm Thượng sanh; Hạ phẩm Trung sanh; Hạ phẩm Hạ sanh**

Năm 2010, tôi đang dịch Kinh thì có một học trò đến nói: “*Tại sao Thầy không niệm Phật vãng sanh mà lại ngồi đó dịch Kinh?*”. Tôi trả lời: “*Nếu Thầy không dịch Kinh thì làm sao con có bộ Tư Lương Tịnh Độ để tu học? Con vãng sanh trước đi, Thầy dịch Kinh xong đã!*”. Học trò đó gãi đầu nói: “*Con vãng sanh rồi sẽ đến giúp Thầy*”. Tôi cười và nói: “*Vậy tốt, việc vãng sanh Thầy giao cho con đấy!*”. Rồi tôi nói thêm: “*Con thử nghĩ xem! Những người có nhân duyên tiếp nhận giáo huấn của Phật do Thầy dịch mà vãng sanh thì khi Thầy lâm chung, những Bồ Tát ở thế giới Tây Phương Cực Lạc đó có thể không quan tâm đến Thầy sao? Hòa Thượng dạy chúng ta sống trong thế giới biết ơn. Chúng sanh chúng ta còn biết ơn mà! Người có lòng biết ơn thì cho dù chúng sinh có ơn với họ bằng một giọt nước, họ cũng không quên, huống gì đối với người giúp họ vãng sanh. Bồ Tát ở Thế giới Cực Lạc thì làm sao mà quên ơn được. Khi ân nhân của họ đọa lạc thì họ sẽ tìm cách giúp ân nhân của mình tỉnh ngộ*”.

Hòa Thượng dạy: “***Chúng ta phải cố gắng tu đến được Hạ phẩm Trung sanh. Nếu không được Hạ phẩm Trung sanh thì ít nhất phải được Hạ phẩm Hạ sanh. Nếu không được Hạ phẩm Hạ sanh thì sinh ở Biên Địa Nghi Thành***”.

Hòa Thượng nói: “***Bạn học Phật mà không thành tựu là do quan niệm điên đảo, cho rằng Phật dạy người khác, không dạy mình. Bạn ngày ngày cho rằng người này xen tạp, người kia phạm giới. Bạn hoàn toàn không nghĩ đến chính mình, chỉ tìm người khác để gây phiền phức. Như vậy thì bạn tạo tội nghiệp, tạo cả thân tội nghiệp. Kết quả sau cùng là luân chuyển trong ba đường ác. Đạo lý này không thể không hiểu!***”.

Vậy thì ta xét kỹ lại xem, ai là người thiệt thòi? Chúng ta cứ đi nhìn lỗi của người để cuối cùng phải luân chuyển trong ba đường, chính mình thiệt thòi, chính mình là người đọa lạc.

Hòa Thượng nói câu này nghe thật cảm động: **“Tôi học Phật đến nay đã được 58 năm rồi. Tâm hạnh của tôi để ở nơi Đạo, ở nơi Kinh luận. Không có một ngày nào tôi xa rời Kinh pháp. Tôi đọc Kinh không giống người khác. Người khác đọc Kinh để tăng trưởng tri thức. Tôi đọc Kinh là tôi học Phật. Tôi thường nói, giáo huấn trong Kinh điển là Phật dạy tôi chứ không phải Phật dạy người khác. Tôi nhất định hạ quyết tâm đem lời giáo huấn của Phật làm cho được. Đem lời giáo huấn của Phật thực tiễn trong đời sống thường ngày thì mới chân thật được thọ dụng”**.

Ngày ngày Ngài đều đọc để tiếp nhận giáo huấn của Phật, không rời Pháp. Từng lời dạy của Hòa Thượng rất rõ ràng. Thật tiếc cho những ai học Phật mà không được nghe lời dạy bảo này của Ngài.

Hòa Thượng khai thị rất thâm thúy: **“Tôi học Phật không phải vì người khác mà học. Tôi học Phật là vì chính tôi mà học, vì để nâng cao linh tánh của chính mình, để giúp người chân thật học Phật”**. Có nghĩa là Ngài chính mình học, chính mình làm để giúp người chân thật học Phật.

Hòa Thượng nói: **“Giảng Kinh nói pháp cho đại chúng nghe là kết duyên với chúng sanh. Họ nghe được nhiều hay ít là việc của họ. Họ ngộ được sâu hay cạn là việc của họ, hoàn toàn không hề miễn cưỡng”**.

Hai trăm người chúng ta tham gia lớp học trên Zoom mỗi buổi sáng hàng ngày cũng hoàn toàn không hề miễn cưỡng, đều là tự nguyện. Chúng ta học Phật thì chúng ta phải thay đổi cách nghĩ, cách thấy, cách làm của mình, không thể để tập khí xấu ác của mình dẫn đạo. Nếu chúng ta không sửa, không thay đổi mà đi dạy người khác thì nhân quả rất lớn. Nhiều người muốn học theo Hòa Thượng, điều đầu tiên, chúng ta nên học tấm gương **“tam bất quản”** của Ngài. **Hòa Thượng không quản tiền, không quản việc, không quản người**.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!